

Wees gereed

Zondag 1^e Advent, Sint-Magnuskerk Hollum Ameland
viering Heilig Avondmaal
Lezingen: 1 Tessalonicenzen 3:9-13 (preektekst) & Lucas
21:29-31

Geliefde gemeente,

Ik vroeg mij af, toen ik me - met het oog op vandaag - wat verdiepte in het slot van 1 Tessalonicenzen 3, wat de drie afzenders van deze brief uit de bijbel - onder aanvoering van de apostel Paulus - vandaag aan ons op Ameland anno 2024 zouden schrijven naar aanleiding van dit stukje uit de bijbel? Die andere twee waren overigens zijn medewerkers in het apostolische team Silvanus en Timoteüs. Ondertussen is de brief in de ik-stijl geschreven. Dus het lijkt er op dat het toch Paulus is, die aan het woord komt.

Ik denk dat hij ons ongeveer het volgende zou laten weten:

Geliefde christenen op Ameland,

Dit moeten jullie weten. Wij waren van plan geweest om langer in de nieuwe kerkgemeente van Tessaloniki te werken, maar moesten toen echt weg om elders problemen op te lossen. Ze hadden ons in Tessaloniki gevraagd om een langere periode bij hen te blijven om de inhoud van het geloof en de gevolgen ervan voor een nieuw leven als christen met hen door te nemen. We hadden een ambitieus plan voor een paar kringen en een soort cursussen voor starters en gevorderden, ter verdieping van hun inzichten in het geloof en in een christelijke levensstijl.

Maar...Echt vervelend dat het niet anders kon. En we begrepen wel, dat ze het in Tessaloniki ook jammer vonden, ze hebben

ons gevraagd nog een keer te komen. Ik wil dat ook wel, en ik hoop het ook, en ik heb er God ook om gebeden, dat het gaat lukken, zodat we in staat zullen zijn om hun geloof, waar dat nodig is, nog verder aan te vullen. Je bent nooit uitgeleerd in het geloof, nietwaar. We blijven altijd leerlingen, om dieper te verstaan wie en wat God is, om dieper te verstaan wie en wat wij zelf zijn, en hoe we de wereld kunnen zien, het leven, het samen leven, en hoe we kunnen blijven op het pad van geloof, hoop en liefde.

Het lag niet aan hun vertrouwen of hun verlangen. Integendeel, ik was heel erg dankbaar met dat groepje christenen in Tessaloniki. Ze waren ons een reden tot vreugde. Wat ik er van hoorde, stemde tot blijdschap. Ze hielden elkaar vast, ze haakten niet af, ze bleven bij elkaar komen, ze bleven op God gericht, ze probeerden het volgen van Jezus in de praktijk te brengen.

Maar geloof heeft meer kanten hè. Eigenlijk drie, kun je zeggen. Het gaat (1) om een soort overgave, vertrouwen, dat de weg van het geloof het is, ook voor jou. Maar dan gaat het (2) ook om een stukje geloofskennis. Je moet ook een beetje weten waar je het over hebt, als je het hebt over God, of het goddelijke, niet in het algemeen, maar over de God van de bijbel, Tenach en Evangelie, de God van Israël en als je het hebt over Jezus Christus als onze Heer, en over het werk van de Heilige Geest. En (3) geloof heeft dan ook alles met je leven te maken, met gedrag, met daden, met werken, levensstijl, samen leven. Geloof is niet maar een paar aparte overtuigingen en rituelen voor achter de voordeur, maar stempelt je hele leven, als het goed is.

En in Tessaloniki hadden ze toch nog wel een paar dingen niet goed op een rij. We hebben in onze brieven aan hen toch maar

vast wat dingen aangestipt, al hoopten we dus zeer nog een keer naar hen toe te kunnen.

In jullie tijd anno 2024, Amelanders, is het wat, maar ook in onze tijd was er op het gebied van seksualiteit bijvoorbeeld ook nog best wat te winnen. Zaken als eerlijkheid en trouw, dus elkaar niet bedriegen of domineren met zoiets intiems als seksuele omgang, moesten we toch nog wel nader benadrukken. Dat zou je niet zo gauw verwachten onder christenen, nietwaar, maar vooral mannen, zo hadden wij de indruk, hadden nog wel de neiging om seks met anderen los te maken van een relatie, en het te beschouwen als een ding op zich. En zeker als geld of machtsongelijkheid dan ook nog een rol gaan spelen, wordt het wel heel ingewikkeld. Volgens ons, is dat niet wat God wil, is dat niet het toonbeeld van een toegewijd leven op dat gebied.

Nog een ander voorbeeld: er waren in Tessaloniki nog al wat gelovigen ervan overtuigd dat de Heer snel weer zou verschijnen. En dat het dus geen zin had om je in te spannen voor de opbouw van een geregeld leven, werk, gezin, huis, enzovoort. Als morgen alles klaar is, over en uit, dan ga je vandaag toch niet je nog inspannen? Ja, voor wat? Dat werd eigenlijk best vroom gebracht: mensen die stopten met werken om vooral biddend en wachtend uit te zien naar de komst van de Heer. En ze vroegen zich af hoe dat zou zijn? En ze hadden vragen hoe het nou kon dat er ook al gelovigen waren overleden, en hoe dat dan zat? Nou, misschien heeft het ook wel wat aan ons eerste onderwijs gelegen, dat we daar niet duidelijk genoeg over zijn geweest. Dus dat is ook zo'n ding waar we hen verder in moesten helpen.

We hebben benadrukt, dat ze gewoon aan het werk moesten blijven. Dat ze in hun eigen onderhoud moesten voorzien. Wie niet wil werken, zal niet eten, schreven we, later wel misbruikt

die uitspraak, uit zijn verband gehaald, om er onvrijwillige werklozen of arbeidsongeschikten een fatsoenlijk uitkering mee te ontzeggen. We schreven: als iemand *niet wil* werken, dat is wat anders, dan als iemand *niet kan* werken. Het is logisch dat we in de kerk of in een beetje christelijk-sociale samenleving voor mensen zorgen die niet *kunnen* voorzien in hun eigen levensonderhoud. Dat is wat anders dan 'niet willen' en dan maar gaan profiteren van anderen, om welke reden dan ook. Het had daar in Tessaloniki te maken met hun visie op een snelle wederkomst van Christus.

Dus benadrukten wij dat niemand dan God de Vader weet, wanneer de tijden vervuld zullen zijn en de jongste dag daar is. Dat het wel bij ons geloof hoort: het idee van een Voleinding, en van Laatste oordeel, van een definitief recht doen aan levenden en doden, zeker, maar dat je daar alleen klaar voor bent, als je het leven in de navolging van Christus in de praktijk brengt, door elkaar en alle mensen lief te hebben en toegewijd, heilig te leven. En dat je je daar dus verder geen zorgen over hoeft te maken. En dat je dat niet doet door al biddend en vastend op een zolderkamertje door het dakraam naar de wolken te gaan zitten staren om te zien of Jezus er al aan komt.

Nee, de hand aan de ploeg, eventueel recht zetten wat scheef zit, zolang als het kan, en vervolgens betrouwbaar, rechtvaardig, liefdevol en barmhartig je dagelijks leven als een christen invullen, op de plek waar je bent terecht gekomen, met de talenten die je van God hebt gekregen, in welke fase van je leven dan ook. Dan ben je altijd gereed om de Heer te ontmoeten.

Maar nu even jullie. Hoe zit dat bij jullie op Ameland? Hoe is het met jullie geloof, met het vertrouwen, met de kennis, en met de levensstijl? Gaan jullie ervan uit dat je uitgeleerd bent

en het wel zo'n beetje weet en kunt, of toch ook, net als in Tessaloniki, dat jullie nog steeds onderweg zijn en bezig, om met behulp van elkaar en met behulp van anderen, verder te groeien in het geloof?

Jullie vieren vandaag het Avondmaal in de Adventstijd. Zo is het gegaan in de kerk, dat elk jaar de gang wordt gemaakt van Kerst naar Pinksteren om stil te staan bij de weg van de Heer. Mooi is dat. En het begint met het uitzien naar zijn komst. Het komen van God, dat is zo'n mooi motief in het beeld van God dat geschetst wordt in de bijbelse traditie. Niet God ver weg, maar God die dichtbij komt.

Sommigen vinden dat maar een eng idee. Want uiteindelijk heeft het wel iets van de balans opmaken, als God komt, zeker. Wat hebben we ervan terecht gebracht, wat brengen we ervan terecht? Aan de andere kant: het komen staat juist in het teken van verlossing, vergeving, verzoening, vernieuwing. En ja, wanneer ben je er klaar voor, om God te ontmoeten, die jouw Schepper is? Op weke manier dan ook? In de avondmaalsliturgie van de kerk is het opgenomen, dat de gemeente, jullie dus ook zometeen, zullen roepen: Maranatha, kom spoedig Heer.

Ja, kom spoedig. Om een einde te maken aan, zeker, een wereld vol onrecht en uitbuiting, om te komen met een nieuw begin, zeker, van vrede en gerechtigheid alom. Maar ja, meen je dat ook, als sprekende en biddende kerk, anno 2024 in een vrij en over het algemeen vredig en welvarend land als Nederland? Of denk je: ja Heer, kom spoedig, we snappen het voor de slachtoffers van de tijd, maar voor ons hoeft het nog niet zo nodig.

Het is maar goed dat we het kunnen overlaten aan God, en dat onze gereed-zijn wordt uitgemaakt door gewoon in alle

eenvoud te leven als christenen. En roep het dan zometeen toch maar mee, misschien nog niet zo voor je zelf, maar voor alle slachtoffers van de tijd: Maranatha, Heer, kom spoedig, laat komen uw Koninkrijk, ja dat uw Naam geheiligd worde, en uw wil gedaan, hier op aarde zoals bij U in de hemel.

Nou, dit was dan voor zover ik weet, de eerste algemene zendbrief van Paulus aan de christenen te Ameland.

Lof zij U Christus

Amen

Zingen: Gezang 512: 1,2,3,4,5 ('O Jezus, hoe vertrouwd en goed')